

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘΜ. 17 — Ἰανουάριος 1843. — ΤΟΜ. Β΄.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ.

(Συνέχ. ἀπ. Σελ. 121 Ἀριθμ. 16 καὶ τέλος).

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ. Εἰς τοὺς τόπους τῆς διαίρεσεως ταύτης, καὶ μάλιστα τὴν Συρίαν, τὴν μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Δυτικὴν Ἰνδίαν, καὶ πρὸς τὴν ἐκβολὰς τοῦ Φάσου, βλέπομεν ὅτι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦνθει μεγάλως τὸ ἐμπόριον. Εἰς στενόν τι ἄκρον τῶν παραλίων τῆς Συρίας ὑπῆρξαν ποτὲ ἡ Σιδὼν καὶ ἡ Τύρος, οἱ πρῶτοι τόποι ἔνθα ἐγένετο τὸ ἐμπόριον τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, καθὼς ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἀνατολικούς αἰγιαλοὺς τῆς Μεσογείου, (ἀναφερομένους διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος σ κ α λ. α Λ ε β ἄ ν τ ε) ἦτον εἰς μεγάλην κίνησιν τὸ διὰ θαλάσσης ἐμπόριον. Ἐνταῦθα δ' ὑπῆρχόν εἰσέτι καὶ οἱ περίφημοι ἐμπορικοὶ δρόμοι συχνάζομενοί ποτε μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Ἀσίας παρὰ τῶν Βενετῶν καὶ Ἀρμενικῶν πόλεων, καὶ τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα καὶ ἰσχυρὰ καταστήματα τῆς Τραπεζῆς τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τῆς Γενοίας καὶ τῆς Ἐταιρίας τῶν Γαπεινῶν τῆς Πίσας, ἅτινα διάτετον τὸν ἐμπορικὸν καὶ τὸν πολιτικὸν ὀργανισμὸν των δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τύποι τῶν μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἰνδίας γενομένων ἑταιριῶν.

Πέντε Ἀσιατικὰ ἔθνη κατοικοῦσιν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀρκετὰ περίφημα διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἰκανότητα καὶ δραστηριότητα εἰς τὸ ἐμπόριον. Οἱ Ἀραβες, δηλαδή, οἱ Ἰνδοὶ (κοινότερον Βανια-

νοί), οί Βουχάροι, οί Ἀρμένιοι καὶ οί Πάρσαι ἢ Γουέβερροι. Οἱ δύο τελευταῖοι λαμβάνουσι μέγα μέρος εἰς τὸ διὰ τῆς θαλάσσης ἐμπόριον· εἰς δὲ τοὺς λιμένας τῆς Περσίας καὶ Ἀραβίας ἔχουσιν ὅλην σχεδὸν τὴν κίνησιν οἱ Ἀραβες. Οἱ Ἰσραηλιῖται, ἀνήκοντες εἰς τὸ Ἀραβικὸν γένος, πρέπει νὰ συναριθμῶνται μετὰ τῶν ἔθνῶν τούτων, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου τὸ ἐμπόριον αὐτῶν δὲν ἔχει τοσαύτην κίνησιν ὅσον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν βόρειον Ἀφρικὴν. Καὶ οἱ εἰς τὸ δυτικὸν δὲ μέρος τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀσίας κατοικοῦντες Ἕλληνες πρέπει νὰ ἐπέχουσιν ἰδιαίτερον τόπον μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἔθνῶν.

Εἰς τὰς χώρας τῆς διαιρέσεως ταύτης καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας βλέπομεν ὅτι τὸ ἐμπόριον ἐκτελεῖται πάντοτε διὰ τῶν λεγομένων παραβασιῶν. Μ' ὅλον ὅτι δὲ οἱ τόποι οὗτοι ἔπαδον οὐκ ὀλίγας μεταβολὰς ἕνεκεν τῶν διαφόρων πολιτικῶν περιστάσεων, καὶ ἡ κίνησις αὐτῶν ἐσμικρύνθη μεγάλως διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, μ' ὅλον τοῦτο πάλιν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς αἱ κυριώτεραι χῶραι τοῦ διὰ ξηρᾶς ἐμπορίου τῆς Ἀσίας. Ἡ διαταγὴ τοῦ Κορανίου εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ πορεύωνται εἰς τὴν Μέκκαν ἀπαξ τοῦλάχιστον ἐπὶ ζωῆς των, αὐξάνει ἀρκετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παραβασιῶν.—Κατ' ἔτος, περὶ τὸ Φερινὸν ἡλιοτρόπιον, τακτικῶς συρρέει εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Μωάμεθ, διὰ τῆς Δαμασκοῦ, τοῦ Καΐρου καὶ τοῦ λιμένος Δξιδδάς, μέγα πλῆθος Μουσουλμάνων καὶ ἐκ τῶν ἀπωτάτω μερῶν τοῦ κόσμου ἔνθα πρεσβεύεται ὁ Ἰσλαμισμὸς. Τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰνδιῶν, ὅπερ εἶχε πλουτήσῃ τοὺς Φοίνικας, τοὺς Αἰγυπτίους, τὴν Παλμύραν, τὴν Πέτραν καὶ πολλὰς ἄλλας ἀρχαίας πόλεις, καὶ προσέτι εἶχε δόσει τοσαῦτα πλοῦτη εἰς τοὺς κοινούς καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν συνεταιρίαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα, καὶ κατέστησε τὸ μικρὸν βασίλειον τῆς Πορτογαλλίας μίαν τῶν μεγαλύτερων δυνάμεων τοῦ κόσμου κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, ἐγέννησε μετὰ ταῦτα τὰ περιφήμους ἐκείνας

ἐμπορικὰς ἐταιρίας τῶν Ὀλλανδῶν, τῶν Ἀγγλων, τῶν Γάλλων, τῶν Δάνων, κτλ. κτλ. αἵτινες τοσοῦτον μέγα μέρος ἔχουσιν εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἐμπορίου τοῦ κόσμου, καὶ αἵτινες, ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Ἐταιρίαν τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν παρουσιάζουσι τὴν περιφημοτέραν ἐμπορικὴν ἐταιρίαν τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, ἥτις ἐντὸς ἡμίσεος περίπου αἰῶνος κατέστη ἡ πρώτη δύναμις τῆς Ἀσίας καὶ μία τῶν ἰσχυροτέρων αὐτοκρατοριῶν τοῦ κόσμου (*).—Ἡ ἀκῶρισις τῶν βαρυτάτων τελωνίων ἄτινα ἐδίδοντο εἰς τὰς πραγματείας αἵτινες κατέβαινον ἢ ἀνέβαινον εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν, ἡ κυρίεσις τοῦ Κουρατχίου καὶ Βουκκούρ, καὶ ἡ σύστασις μεγάλου ἐμπορίου εἰς Φιροζπούρ (εἰς Σουτλετζέν) ἔδωσαν ἡδὴ μεγίστην ἐνέργειαν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν περὶ τὸν Ἰνδὸν χωρῶν.—Πρότινων χρόνων διάφορα πλοῖα καὶ ἀτμόπλοια ἀναβαίνουσι καὶ καταβαίνουσι εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Γάγγου, πλέοντα τακτικῶς μετὰ τοῦ πορθμοῦ Σουέξ καὶ τῆς Βομβάης, τὸ ὅποῖον θέλομεν ἰδεῖν μετ' ὀλίγον καὶ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ.

Αἱ ἐπισημότεραι ἐμπορικαὶ πόλεις τῆς διαιρέσεως ταύτης εἶναι — Διὰ θαλάσσης,

Ἡ Πεδουτ—Καλέχ, ἐπὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης, εἰς τὴν Καυκασικὴν χώραν τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας· Ἡ Τραπεζοῦς, εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἐπὶ τῆς μαύρης θαλάσσης, τὸ ἐμπόριον τῆς ὁποίας τοσοῦτον ἐπηυξήθη κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ὥστε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ πρῶτος ἐμπορικὸς τόπος τῆς θαλάσσης ταύτης· Ἡ Σμύρνη, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀρχιπελάγους, ὁμοίως εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν· Ἡ Λατάκια καὶ ἡ Βηρυττός, ἐξ ὧν ἡ πρώτη θεωρεῖται ὡς λιμὴν τοῦ Χαλεπίου καὶ ἡ ἄλλη τῆς Δαμασκοῦ· Ἡ Τρίπολις τῆς Συρίας (Γαραπλούς) καὶ ὁ Ἀγ. Ἰωάννης τῆς Ἀκρῆς (Ἀκκα) ἐπὶ τῆς Μεσογείου, καὶ ἡ Βάσσορα ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου· Ἡ

(*) Ὅρα Φιλολογ. Σύστασις. Εὐρωπαϊκὴν εἰς Ἀνατολικὴν Ἰνδοίαν.

Δξίδδα θεωρούμενη ὡς λιμὴν τῆς Μέκκας· Ἐὸ Ἰάμβον ἢ Μόικκα, καὶ τὸ νεωστὶ κυριευθὲν παρὰ τῶν Ἀγγλων Ἄδεν, τὸ ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ θέλει γίνεαι εἰς τῶν ἐμπορικωτέρων τόπων τῆς Ἀσίας· Ἡ Μακάλλα, Σχέχρ Μασκάτ καὶ Ἐλ—Κατίφ εἰς τὴν Ἀραβίαν· Ἀβουσίρ καὶ Βενδὲρ Ἀββασοὶ εἰς τὴν Περσίαν, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου· Ἡ Καλικούττα, Βομβάη, Μαδράς καὶ Σουράτη, (μετὰ ταῦτα Καμβαῦα) Μαγκαλόρη, Βροῦτις, Ναγαπατνάμ, Κολόμβο, κτλ. εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἰνδίαν· Πονδισερῦ εἰς τὴν Γαλλικὴν, καὶ Κοράτχιον εἰς τὴν ἡγεμονεῖαν Σινδῦ.

Διὰ ξηρᾶς. — Τὸ Ἐρξερούμιον, Καραχισσάριον, Τοκάτ, ἢ Ἀγκυρα, Προῦσσα, τὸ Διαρβεκίρ, Μοσσοῦλ, Βαγδάτιον, Χαλέπιον καὶ ἡ Δαμασκός, αἵτινες τὴν σήμερον εἶναι οἱ πρῶτοι τόποι τῶν καραβανίων τῆς Ὄθωμανικῆς Ἀσίας· Ἡ Ταυρίς, Κιρμανσάχ, Ἀμαδάν, Κασάν, Ἰσπαχάν, Σιράζ, Νεσχέδ καὶ Νισαβούρ, εἰς τὸ βασιλείον τῆς Περσίας· Ἐράτιον, εἰς τὸ τοῦ ἀνατολικοῦ Χορασανίου· Καβούλ, Γάζνα καὶ Κανδαχάρ, εἰς τὸ νέον βασιλείον τῶν Ἀφγιστάνων· Ἡ Μέκκα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὁδοιπορίας τῶν Χατζήδων, καὶ ἡ Σάνα εἰς τὴν Ἀραβίαν· Ἡ Φαραχάβād, Ἀγρα, Δελχί, Φιροζπούρ, Μιρζαπούρ, Ἀλλαχάβād, Βενάρες, Πάτνα, Δάκκα, Οἰδεῦπούρ, Πάλλι, Ἰνδούρ, Ναγπούρ, Σουμπουλπούρ, Βουρχαμπούρ, Χαϊδεραβάδ, Χαρδουάρ (κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὁδοιπορίας τῶν Χατζήδων), Χικαρπούρ, Βαχβαλπούρ, Ἀμρετσιρ καὶ Δαχώριον, εἰς τὴν Ἰνδίαν.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΤΡΙΤΗ Οἱ τόποι τῆς διαιρέσεως ταύτης ἔχουσι πολλὰ μικρὸν πληθυσμὸν, καὶ ὅλως διόλου ἄγριον, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἶναι ἐν γένει ἀκαλλιεργητοὶ καὶ σχεδὸν ἔρημοι. Καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους δὲ ἡ μεγάλη Σιβηρικὴ ὄχθη, κειμένη πρὸς βορρᾶν, διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ κλίματος καὶ τὴν βαλτώδη φύσιν τῆς γῆς στερεῖται τὸ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ τοῦ θαλασσοῦ ἐμπορίου ὄφελος. Ἡ Κασπία καὶ Ἀραλία κυρίως εἶναι δύο μεγάλαι λίμναι, καὶ τῆς μὲν πρῶτης ὅλη ἡ ἀνατολὴ παραλία

κατοικεῖται παρὰ Νομάδων ἀγρίων ληστῶν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν δὲν ὑπάρχει διόλου ἐμπορικὸν πλοῖον. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς δυτικῆς περιμέτρου ἀνήκει εἰς τὴν Ῥωσσίαν τῆς Εὐρώπης, τὸ δὲ λοιπὸν εἶναι τμήμα τῶν ἐκτεταμένων Ῥωσσοικῶν καὶ Περσοικῶν τόπων. Εἰς τὸ διὰ ξηρᾶς ἐμπόριον τῆς διαιρέσεως ταύτης διακρίνεται κυρίως ἡ δραστηριότης τῶν Βουγάρων καὶ μετὰ ταῦτα τῶν Ἀρμενίων, Ῥώσων καὶ Βανιανῶν.

Τῆς διαιρέσεως ταύτης ἀξιολογώτεροι λιμένες εἶναι ὁ τοῦ Πετροβαλόσκου εἰς τὸν Μέγαν Ὠκεανόν, ἡ κυριώτερα ἀποθήκη τῆς Ῥωσσοικῆς ἐταιρίας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὁ τοῦ Ὀχότσκου, καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Ῥωσσοικὴν Ἀσίαν. Οἱ ἐπισημότεροι Ἀσιατικοὶ λιμένες ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης εἶναι ἡ Βακού, εἰς τὴν Ῥωσσοικὴν αὐτοκρατορίαν· Τὸ Ἐνζιλί καὶ Βαλφρούχ εἰς τὸ βασιλείον τῆς Περσίας. Τοῦ δ' ἐσωτερικοῦ ἐμπορίου οἱ κυριώτεροι τόποι εἶναι· Τὸ Ἰρβίτ, οὗτινος ἡ πανήγυρις πρό τινας καιροῦ κατέστη ἡ ἐπισημοτέρα ὅλης τῆς Ῥωσσοικῆς Ἀσίας. Ἡ Κιάχτα, ἀλλαχού (Σελ, 120) ἀναφερθεῖσα ὡς τὸ κυριώτερον τοῦ μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Κίνας ἐμπορίου κέντρον. Τὸ Ἰρκοῦσκον, Ἰακούτσκον, Τόμσκον, Ἰενισεῖκον κτλ. κτλ. εἰς τὴν Σιβηρίαν· Τὸ Γιελίς καὶ Ἀκατσίκιον εἰς τὴν Γεωργίαν. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ Ὄρεμβουργον, οὗτινος αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις εἶναι τοσοῦτον ἐκτεταμέναι, ἀνήκει γεωγραφικῶς εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ῥωσσίαν, τὸ δὲ Ῥεδούτ—Καλέχ ἀνάγεται εἰς τοὺς κυριώτερούς ἐμπορικοὺς λιμένες τῆς Μαύρης θαλάσσης, ἐμπεριλαμβανομένους εἰς τὴν δευτέραν διαίρεσιν. — Εἰς δὲ τὸ ἀνεξάρτητον Τουρκεστάν, ἐνθα οἱ ἄγριοι Κιργίσιοι καὶ διάφοροι φυλαὶ τῶν Τουρκομάνων πρὸ πολλοῦ ἐνεργοῦσι τὸ βδελυρὸν ἀνθρωποεμπόριον, συναρμυροῦνται τοῦλάχιστον ἡ Βουχάρα, Χουχάνδ, Τασκένδ, Βάλκχ καὶ Σαμαρκάνδα, ἅν καὶ αὐταὶ βαδμηδὸν σμικρύνονται· Ἡ νέα Οὐργάνδζι καὶ Χίβα, ἧτις δύναται νὰ ὀνομασθῇ τὸ Ἡπειρωτικὸν Ἀλγέριον διὰ τοὺς ληστὰς τῆς ξηρᾶς

οἱ τινες κυρίως οἰκοῦσι τὸ μέρος τοῦτο.

— Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ὅς τις πρό τινων χρόνων πλησιάζει ἤδη εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ κοιτίδα, αἱ μεγάλαι πρόοδοι τῆς ἀτμοπλοίας καὶ ἡ μεγάλη αὐτῆς ἔκτασις εἰς ὄλους τοὺς πολιτισμένους τόπους, θέλουσι δόσει νέαν ἐνέργειαν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν κλασικῶν τούτων χωρῶν τῆς δυτικῆς Ἀσίας, ὥστε αἱ ἀρχαῖαι ἐκεῖναι ἐμπορικαὶ πορεῖαι, καὶ αἱ ἄλλοτε πλούσιαι καὶ πολυάνθρωποι πόλεις, αἵ τινες διὰ τὰς πολιτικὰς μεταβολὰς, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, καὶ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἐμπορίου εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, εἶχον σχεδὸν παραμεληθῆναι. θέλουσιν ἐπανέλθει πάλιν κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν βαθμόν.

Εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θέλομεν διαλάβει περὶ τῶν κυριωτέρων ἐμπορικῶν ἀρθρῶν τῆς Ἀσίας.

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΚΗΣ.

Μάθημα Δ΄.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΜΑΣ

Τὸ κοινότερον καὶ συνθηδέστερον σημεῖον τῶν ιδεῶν μας εἶναι ὁ Λόγος.

Διάφοροι ἀμφισβητήσεις ἔγιναν περὶ τοῦ ἂν οἱ ἄνθρωποι ἔξ ἀρχῆς εἶχον τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου, ἢ ἂν, ζήσαντες ἀρκετὸν χρόνον χωρὶς νὰ λαλῶσιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠδυνήθησαν ἀκολούθως νὰ περιστῶσι τὰς ιδέας τῶν διὰ τῆς γλώσσης. Τὰ ὄριά μας μ' ὄλον τοῦτο δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἐξετάσωμεν λεπτομερέστερον τὸ πᾶγμα.—Εἶναι ἀληθὲς μὲν ὅτι ὅσον ἀναβῆ τις εἰς τὴν ἀρχαιότητα, καὶ εἰς τὰ ἀγριώτατα ἀκόμη ἔθνη, πάντοτε εὐρίσκει τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἔκαμνον χρῆσιν τῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἄλλου μέρους ὅσον δύσκολον εἶναι νὰ φαντασθῇ τις

κοινωνίαν ὑπάρχουσαν ἄνευ γλώσσης, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀδύνατον, καὶ ὁ Κονδυλλιάκ εἰς τὸ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων ἀποδεικνύει καὶ οὗτο εἶναι πιθανώτατον.

Πόσον ὁ Λόγος εἶναι οὐσιώδης εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ τοῖς τυφλοῖς δῆλον. Ἐκ τούτου δὲ φαίνεται καὶ ἡ μεγίστη ἀνάγκη τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ. Καθότι ἐπειδὴ διὰ τοῦ λόγου ἐκφραζόμεθα σχεδὸν ὅλας τὰς ιδέας μας καὶ δεχόμεθα τὰς τῶν ἄλλων, ἄλλως δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν αὐτοὺς νὰ μᾶς ἐνοήσωσιν ἢ ἡμεῖς νὰ τοὺς ἐνοήσωμεν, εἰμὴ ἂν αἱ λέξεις τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα ἦναι τὰ ἀληθῆ σημεῖα τῶν ιδεῶν μας.

Τὰ σημεῖα ταῦτα λαμβάνονται βίβαια κατὰ θέλησιν, καὶ ἔχουσι τὴν ὁποίαν ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὰ σημασίαν. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθῶμεν νὰ γνωρίζωμεν καλῶς τὴν σημασίαν τῶν ταύτην, καὶ εἰς τοῦτο κυρίως ἐξαρτᾶται ἡ ὀρθότης τοῦ πνεύματός μας. Διότι ὅσον καλῶς σκεπτόμεθα, τοσοῦτον καὶ ὀμιλοῦμεν καλῶς. Ὀμιλοῦμεν δὲ καλῶς ὅταν γνωρίζωμεν ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς τὸ νόημα ἐκάστης λέξεως. Ἐν γένει δὲ ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι καθυπάγεται εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ὀμιλεῖν. Καὶ, μανθάνοντες νὰ ὀμιλῶμεν, μανθάνομεν συγχρόνως καὶ νὰ σκεπτόμεθα. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν παρατηροῦντες πῶς τὰ παιδιά συλλαμβάνουσι τὰς ιδέας, καθ' ὅσον γνωρίζουσι καλῶς πλειοτέρας λέξεις. Τοῦτο φαίνεται ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὅστις γνωρίζει κακῶς τὴν γλώσσάν του. Ὁ τοιοῦτος ἔχει ὀλίγας ιδέας, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐσφαλμένας, διότι δὲν ἔχει βίβαια σημεῖα διὰ νὰ τὰς προσδιορίσῃ.

Ἐνίοτε ἔχομεν ἀνάγκην νὰ διακοινωνῶμεν τὰς ιδέας μας εἰς ἀνθρώπους οἵτινες δὲν δύνανται νὰ μᾶς βλέπωσι μῆτε νὰ μᾶς ἀκούωσιν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φαντασθῶσιν ἕτερον διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον σημεῖον, δηλαδή τὴν Γραφήν.

Ἡ Γραφή δὲν ἦτον ἔξ ἀρχῆς ὅ,τι εἶναι καὶ σήμερον.

Ἐπρεπε μάλιστα νὰ περάσωσιν αἰῶνες μέχρι οὗ νὰ ἐφευρ-
θῶσι τὰ γράμματα δι' ὧν παριστῶνται αἱ λέξεις μας.

Διὰ νὰ παραστήσωσι κατ' ἀρχὰς τὴν ἰδέαν ἀντικειμέ-
νου τινός, ἀνθρώπου παράδ· χάρ· ἢ ἵππου, παρίστων
συνήθως τὸ σχῆμα ἐκάστου. Καὶ ἐκ τούτου βέβαια
ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ Ζωγραφικὴ. Οἱ αὐτόχθονες Ἀμε-
ρικανοὶ δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη πρὸ 350 περίπου χρόνων ἄλ-
λα μέσα τοῦ νὰ γράψωσι τοὺς στοχασμοὺς των, καὶ ὅτε οἱ
Ἴσπανοὶ ἐφθασάν εἰς τὸ Μεξικόν, ὁ ἀποσταλεὶς παρὰ
τοῦ Μεξικανοῦ αὐτοκράτορος νὰ εὔρη τὸν Ἴσπανὸν ἀρχη-
γὸν Φερδινάνδον Κορτέζον, δὲν εἶχεν ἄλλο μέσον νὰ δια-
δηλώσῃ εἰς τὸν ἡγεμόνα του ὅσα εἶχεν ἰδεῖν εἰς τὸ στρα-
τόπεδον τῶν Εὐρωπαίων, εἰμὴ ζωγραφίζων αὐτοὺς μετὰ
τῶν ὄπλων, τῶν ἵππων, καὶ τῶν πλοίων των ἀκόμη.—Οἱ
Αἰγύπτιοι εἶχον ἐπεξεργασθῆναι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς Γραφῆς,
φαντασθέντες νὰ μεταχειρίζωνται ἐν μόνον σχῆμα διὰ
πολλὰ πράγματα, καὶ οὕτω, διὰ νὰ δόσωσι τὴν ἰδέαν τινός
πράγματος, ἐζωγράφιζον τὸ κυριώτερον περιστατικὸν αὐ-
τοῦ. Δύο χεῖρες, ἐξ ὧν ἡ μία ἐκράτει ξίφος, καὶ ἡ ἑτέρα
ἀντιθέτως ἐδέχετο τὴν ἄκραν τοῦ ξίφους ἐπὶ ἀσπίδος, ἔδι-
δον τὴν ἰδέαν τῆς μάχης. Δύο χεῖρες ἐξ ἐναντίας συνη-
νωμέναι, ἐσήμαινον τὴν εἰρήνην. Καὶ ἂν εἰς ἐκάστην χει-
ρα ἐπρόσθετον τὸ ἰδιαιτέρον σημεῖον τινός λαοῦ, ὡς μέ-
ρος τι πανοπλίας ἀνῆκον εἰς αὐτὸν μόνον, ἢ ἐθνικὴν ση-
μαίαν, ἐνοεῖτο ὅτι ἡ εἰρήνη ἢ ὁ πόλεμος ἐγίνετο μεταξύ
τῶν δύο λαῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὄπλα ἢ ἡ σημαία παριστῶν-
το. Τὰ σημεῖα δὲ ταῦτα καλοῦνται ἱερογλυφικὰ καὶ
ἦσαν εἰς χρῆσιν μέχρι οὗ ἐγιναν κοινὰ τὰ γράμματα
τοῦ ἀλφαβήτου. Ἡ τιμὴ δὲ τῆς ἐφευρέσεως τῶν γραμ-
μάτων ἀποδίδεται εἰς τοὺς Φοίνικας Ὁ Κάδμος ἀπελ-
θὼν ἐκ τῆς Φοινίκης, ἐσύστησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀποι-
κίαν, καὶ συγχρόνως ἔφερε τὴν χρῆσιν τῶν χαρακτῆρων
τοῦ ἀλφαβήτου ἅτινα ἐκεῖθεν διεδόθησαν εἰς ἅπασαν
τὴν Εὐρώπην.

Δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν διόλου ἂν ἦτον ἀνάγκη νὰ

διέλθωσι τοσοῦτοι αἰῶνες μέχρι οὗ νὰ τελειοποιηθῆ ἡ
γραφὴ, ἂν ἀναπολήσωμεν ὅτι, ἀπότου τὰ γράμματα τοῦ
ἀλφαβήτου ἐφέρθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπέρασαν σχε-
δὸν τρεῖς χιλιάδες ἔτη μέχρι τῆς ἐφευρέσεως τῆς Ἰν-
δογραφίας. — Καὶ ἡ ἐφευρέσις δ' αὕτη, ὡς καὶ πολλὰ
ἄλλαι, ὀφείλεται εἰς τὴν τύχην. Διὰ νὰ τελειοποιήσῃ
τὰς ἰδέας του τὸ ἀνθρώπινον, γένος ἔχει χρεῖαν τοσοῦτων
αἰώνων!!!

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΣ ΙΝΔΙΑΣ.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΑΔΒΑΡΕΖΟΣ ΚΑΒΡΑΛ, ΚΑΙ
Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΑ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος ὅλοι ἤθελον ν'
ἀναχωρήσωσι διὰ τὰς Ἰνδίας. Δέκα τρία πλοῖα ἐπληρώθη-
σαν ἐξ εὐγενῶν, ἱερέων, ἐμπόρων, στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν.
Ὁ κυβερνήτης αὐτῶν Πέτρος Ἀλβαρέζος Καβράλ ἀπω-
θούμενος εἰς τὸ δυτικὸν μέρος ὑπὸ τῆς τρικυμίας, ἀπαντᾷ
νέαν γῆν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδεῖν ὁ Γάμος· ἦτο δὲ
ἡ Βραζιλία, ἡ πλησιεστέρα εἰς τὴν Ἀφρικὴν χώρα τῆς
Ἀμερικανῆς Ἠπείρου. Ἀναλαμβάνει δ' ἀκολούθως τὴν
πρὸς τὴν Ἀφρικὴν πορείαν του εἴκοσι δύο ἡμέρας κιν-
δυνεύει πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου ὑπὸ τρικυμίας, εἰς τὴν ὁποί-
αν χάνει τέσσαρα πλοῖα, καὶ φθάνει εἰς Καλικούταν,
φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τινὰς Ἰνδοὺς αἰχμαλωτισθέντας
παρὰ τοῦ Γάμου.

Ὁ Ζαμορίνος κατ' ἀρχὰς δεικνύει μεγάλην πρὸς αὐ-
τὸν εὐνοίαν, παρακινούμενος ὅμως ὑπὸ τῶν Μαύρων, Θα-
νατόνεως ἕως πενήκοντα Πορτογάλλους, καὶ λαφυραγωγῆ
τὰς ἐμπορείας των. Ὁ Καβράλ καίει τὴν πόλιν καὶ τὰ
ἐν τῷ λιμένι πλοῖα, συμμαχεῖ κατὰ τοῦ Ζαμορίνου μετὰ
τοῦ βασιλέως τοῦ Κοσχίνου, καὶ λαμβάνει ἐκ τῶν νέων

αυτοῦ ὑποτελῶν χρυσὸν καὶ ἀρώματα.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἐνόησεν ὅτι διὰ τὴν ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν του εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔπρεπε διὰ μιᾶς ν' ἀντικροῖσθαι ὅλας τὰς ἀντιστάσεις τῶν Ἀράβων. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ εἴκοσι πλοῖα ἀναχωροῦσιν ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Γάμα, ναυάρχου τῶν θαλασσῶν τῆς Ἀνατολῆς. Δέκα ἐξ αὐτῶν παραπλέουσιν εἰς τὰ παράλια πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐμπορῶν, ἕτερα διέρχονται εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης διὰ τὴν συλλαμβάνωσιν ὅλους τοὺς ἐμπορευομένους Μαύρους, καὶ ἕτερα μένουσιν ἑτοιμα τὰ δόσωσι βοήθειαν ἐν ὥρᾳ κινδύνου.

Ὁ Γάμας διελθὼν τὸ Ἀκρωτήριον κάμνει συμμαχίαν μετὰ διαφόρων εἰς τὸ ἀνατολικὸν παράλιον τῆς Ἀφρικῆς, συνιστᾷ τόπον τινὰ διὰ καταφυγὴν εἰς Μοζαμβίκον, καὶ καίει ἐν πλοῖον τῶν Μαύρων πλήρες πολυτίμων πραγμάτων στελλομένων παρὰ τοῦ Σουλτάνου εἰς Μέκκαν. ἀκολούθως δ' ἔρχεται ἔμπροσθεν τοῦ Κανανὸρ οὐτινος ὁ βασιλεὺς, ὑποτελῆς ὢν τῆς Καλικούτας, ἐζήτησε νὰ κάμῃ αἰφνίδιον ἐφοδὸν κατὰ τῶν Πορτογάλων βιάσας καὶ αὐτὸν ὁ Γάμας εἰς εἰρήνην, προχωρεῖ ἀπροσδοκῆτως κατὰ τῆς Καλικούτας, κυριεύει πολλὰ μικρὰ πλοῖα, ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ζαμορίνον ἰκανοποίησιν διὰ τοὺς θανατωθέντας Πορτογάλους, τελευταῖον κρεμᾷ πεντήκοντα αἰχμαλώτους ἐπὶ τῶν ιστίων τῶν πλοίων, (καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας) πυροβολεῖ ὄλην τὴν πόλιν.

Ὁ Γάμας ἀπέρχεται μετὰ ταῦτα εἰς Κοσχῖνον, οὐτινος ὁ βασιλεὺς ἐστάθη πιστός. Διὰ νέων δῶρων ἀνανεοῦται ἡ φιλία των. Ἐνῶ δ' ἀπῆρχετο εἰς Κανανὸρ, ἀπαντᾷ τὸν στόλον τοῦ Ζαμορίνου. Μ' ὄλην τὴν γεναίαν ἀντίστασιν τῶν Ἰνδῶν, τὰ πλοῖα των ἐλήφθησαν, καὶ μετ' αὐτῶν ἄπειρα λάφυρα ἐν οἷς καὶ ἀδάμαντες καὶ χρυσοῦν τι ἀγαλμα κεκοσμημένον μετὰ πολυτίμων λίθων.—Μετὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην νίκην ὁ Γάμας ἀνεχώρησε διὰ τὴν Εὐρώπην.

Αἱ ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

Ἡ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ Ἄρθρ. β'.

Πρῶτος ὁ Βούλαρχος ὡς προεῖρηται (Σελ 100 Ἄρθρ. 16) μετεχειρίσθη πλειότερα τοῦ ἐνὸς χρώματα εἰς τὴν Ζωγραφικὴν. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν Ἕλληνες ζωγράφοι ἐσυνείθισον τέσσαρα μόνον κυριώτερα χρώματα, ἦτοι λευκόν, κίτρινον, ἐρυθρὸν καὶ μέλαν. Ποία ὅμως πραγματικῶς ἦτον ἡ φύσις τῶν χρωμάτων, καὶ πῶς συνήνονον καὶ διετήρουν αὐτὰ, ἔχομεν μικροτάτας γνώσεις. Τὰ δι' ἐλαίου χρώματα φαίνεται ὅτι δὲν ἦσαν γνωστὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἀλλ' ὅτι μετεχειρίζοντο μόνον τὰ διὰ τοῦ ὕδατος, μετὰ τῶν ὁποίων (μάλιστα δὲ μετὰ τοῦ μέλανος) συνήνονον καὶ ὄξος. Συνήθως δὲ μετεχειρίζοντο, εἰς τὰς νωπὰς πρὸ πάντων λεγομένης ζωγραφίας, εἰδός τι κολλήματος (βερνικίου) διὰ τοῦ ὁποίου διετηροῦντο καὶ ἐγίνοντο τὰ χρώματα ἔτι μᾶλλον λαμπρά. Κατὰ τοῦτο δὲ τοσοῦτον ἐπέτυχεν ὁ Ἀπελλῆς, ὥστε οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὸν μιμηθῇ ἔπειτα.

Αἱ ἀπλούστεραι ζωγραφίαι συνήθως ἐγίνοντο ἐπὶ ξύλων, διὸ καὶ Πίνακες ἐκαλοῦντο. Ἡ ἀγριοπίτυς (Iarix) εἶχε τὴν μεγαλητέραν προτίμησιν. Σπανιώτερον δ' ἐξωγράφιζον ἐπὶ λιθῶν ὑφασμάτων, ὡς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πιλινοῦ ἀναφερομένην κολοσσαϊκὴν ζωγραφίαν τοῦ Νέρωνος. Τὸ συνηθέστερον εἶδος τῆς Ζωγραφικῆς ἦτο τὸ παρὰ τῶν νεωτέρων καλούμενον νωπή-ζωγραφία. Σπανιότατα δ' ἐξωγράφιζον ἐπὶ μαρμάρου καὶ ἔλεφαντίνου.

Σημ. Αἱ λέξεις Πίναξ καὶ Πίνακιον φαίνονται ὅτι εἰδόντο εἰς πᾶσαν ἄλῃν ἐφ' ἧς ἐξωγράφιζον. Τὸ κλιμακῶδες βάθρον ἐφ' οὗ εἰρίδονται οἱ πίνακες, ἐκαλεῖτο Ὀκρίβας. Γραφίς καὶ Ἐπιγραφίς ἐσήμαινε τὴν Ἰταλικοχρῶδ. λεγομένην βροῦσταν. Χρώματα καὶ Φάρμακα ἐλέγοντο αἱ βαφαί. Δῆκνθος, τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσοντο. Εἰκὼν ἐσήμαινε τὴν ζωγραφίαν. Ἀπλοῦν σχέδιον ἐκαλεῖτο Ἐπιγραφία. Ἡ λέξις Σκιαγραφία σημαίνει καὶ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν τέχνην τοῦ σχεδιάζειν. Ἐτυμολογικῶς δὲ σημαίνει τὴν παράστασιν τῆς Σκιάς. Σκιαγράφος

δὲ ἐκαλείτο πρὸ πάντων Ἀπολλάδωρος ὁ ζωγράφος, ὃς τις κατὰ τὸν Πλούταρχον, πρῶτος ἐξεύρε φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν τῆς σκιάς, ἣτοι ἔδωκεν εἰς τὰς ζωγραφίας σκίαν καὶ φῶς.

Ἐτερον εἶδος ζωγραφικῆς, ἀνῆκον μόνον εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους, ἦτο τὸ λεγόμενον Ἐγκαστικόν, περὶ οὗ μικροτάτας ἔχομεν γνώσεις ἐκ τῆς ἀτελοῦς περιγραφῆς τοῦ Πλινίου, ὅστις καὶ ἀναφέρει τρεῖς τρόπους αὐτῆς.

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν τρόπων τούτων συνίστατο, ὡς φαίνεται, εἰς τὸ νὰ συνενόησι κηρίον μετὰ τῶν χρωμάτων, καὶ νὰ τὰ ζωγραφίζωσι διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τινων ἐργαλείων, καλουμένων Καστήρια. Ὁ δευτέρος γίνετο ἐπὶ ἐλεφαντίνου, καὶ ἐκαλείτο Κέστροσις, διότι ἐχάρασσον πρότερον τὸ σχέδιον ἐπὶ τοῦ ἐλεφαντίνου διὰ τινοῦ ὀξέος ἐργαλείου καλουμένου Κέστρον, καὶ ἀκολούθως ἔθετον τὰ χρώματα. Ὁ τρίτος φαίνεται ὅτι ἦτο νὰ σημειῶνσι τὰς ζωγραφίας ἐπὶ κελυμένῳ κηρίῳ διὰ τῆς γραφίδος. Ὁ Βετρούβιος ἀναφέρει καὶ ἕτερον εἶδος, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο ζωγραφίζοντες ἐπὶ τῶν τοίχων.

Ἡ διὰ Μοσαϊκοῦ (Φιλολ. Σελ. 323 Ἀριθ. 11) παράστασις τῶν ὀρατῶν ἀντικειμένων, πολλάκις ἐμπερικλείεται εἰς τὴν Ζωγραφικὴν — Περὶ δὲ τοῦ ἰδιαιτέρου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τρόπου τῆς ζωγραφίζεσθαι ἐπὶ τῆς ὑέλου, δὲν γνωρίζομεν σχεδὸν τίποτε.

Καθὼς δὲ διὰ τὴν Γλυπτικὴν, οὕτω καὶ διὰ τὴν Ζωγραφικὴν ὑπῆρχον διάφορα σχολεῖα. Τὰ ἐπισημότερα αὐτῶν ἦσαν εἰς τὴν Σικυῶνα, τὴν Κόρινθον, τὴν Ῥόδον καὶ τὰς Ἀθήνας, ἐξ οὗ καὶ ἡ Ζωγραφικὴ διηρθεῖτο εἰς διάφορα εἶδη, τὸ Ἀσιατικόν, δηλαδὴ, τὸ Ἑλλαδικόν, τὸ Ἰωνικόν, Σικυῶνιον καὶ Ἀττικόν, ἀν καὶ τὰ τρία τελευταῖα ἀνάγονται εἰς τὸ δευτέρον. Ἡ Σικυῶν μάλιστα ἐθεωρεῖτο ὡς μήτηρ καὶ τροφὸς τῶν καλητέρων τεχνῶν. Ἄλλ' αἱ ζωγραφίαι ἦσαν πολὺ ὀλιγώτεραι εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ τὰ ἔργα τῆς Γλυπτικῆς, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐπροτίμων πλείοτερον τῆς Ζωγραφικῆς. Ὁ Παισαίνιος ἀναφέρει τὰ ὀνόματα ἑκατὸν ἐξήκοντα ἐννέα γλυπτῶν καὶ μόνον δέκα πέντε ζωγράφων καὶ, κατὰ τὴν δευτέραν, δ' Ἐκατονταετηρίδα. (ἦτοι μετὰ τὴν φθορὰν τῶν διαφορῶν λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος) λέγων ὅτι ἤνυε τρεῖς χιλιάδας ἀγάλματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, περιγράφει μόνον ἑκα-

τὸν τριάκοντα μίαν ζωγραφίας. — Ἐπειδὴ λοιπὸν λείψανα τῆς Ζωγραφικῆς τῶν Ἑλλήνων διασώζονται πολλὰ ὀλίγα καὶ ἀτελέστατα τὴν σήμερον, βέβαια ἄλλοθεν δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς προσόδου αὐτῶν εἰς τὴν Ζωγραφικὴν, εἰμὴ ἐκ τῶν ὁμορῶνως διδομένων ἐπαίνων εἰς τοὺς ζωγράφους παρὰ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ ἐκ τῆς ἀξιοθαυμάστου τῶν Ἑλλήνων ἐπιτυχίας εἰς τὰς λοιπὰς Καλὰς Τέχνας, μάλιστα δὲ τὰς σχετιζομένας μετὰ τὴν Ζωγραφικὴν.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ Ζωγραφικὴ ἐκαλλιεργεῖτο προῖμώτατα, ὡς φαίνεται μάλιστα ἐκ τῶν ἀναφερθέντων (Σελ. 367 Ἀρ. 12) ἀγγείων, ἅτινα γενικῶς καλοῦνται Ἐτρούριαι, ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἔργα Ἑλλήνων τεχνιτῶν. Καὶ εἰς τὴν Ῥώμην δ' ἀκόμη ὑπῆρχον πρὸ πολλοῦ πολλαὶ ζωγραφίαι, μάλιστα δὲ μετὰ τὴν κυρίευσιν τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν ἦσαν πλείοτεραι καὶ πολυτιμότεραι. Οἱ Ῥωμαῖοι ὄλον τοῦτο δὲν ἠθέλησαν νὰ προσδεύσωσιν εἰς τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλ' ἠνυχριστοῦντο μᾶλλον νὰ ἔχωσι τὰς καλητέρας ζωγραφίας τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων, τινὲς ἐκ τῶν ὁποίων κατῴκουν καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, ἐπὶ τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων μάλιστα. Ὁ Πλίνιος ὁμοίως ἀναφέρει ἀρετοὺς Ῥωμαίους ζωγράφους, ὡς τὸν Πακούβιον, Φάβιον, Τουρπίλιον, καὶ Κουίντον Πέδιον.

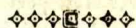
Καὶ ἡ Ζωγραφικὴ δὲ, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι Καλαὶ Τέχναι, παρήκμασεν ὅλως διόλου, διὰ διαφοροῦς αἰτίας. Αἱ καταδρομαὶ μάλιστα τῶν δυτικῶν φυλῶν, οἱ Γότθοι καὶ οἱ Λομβαρδοὶ, ἡ ὑπερβολικὴ ὀρμὴ τῶν Εἰκονομάχων κατὰ τὴν Ὀυγόδη Ἐκατονταετηρίδα, καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν γνώσεων καὶ τῆς γεύσεως τοῦ καλοῦ ἐπέφερον τὴν πτώσιν τῆς.

Μετὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν Τεχνῶν, μεγάλη περιέργεια διηγήρη εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας Ζωγραφικῆς. Μέγας ἀριθμὸς αὐτῶν εὐρέθη ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐρείπιων, τῶν τάφων, καὶ τῶν τοιοῦτων.

Μεταξὺ τῶν λειψάνων τούτων συναριθμοῦνται αἱ εὐρεθεῖσαι ζωγραφίαι ἐπὶ τῆς πυραμίδος τοῦ Κεστίου, κατὰ τοὺς

χρόνους τοῦ Αἰγούστου· ζωγραφίαι τινές ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ τῶν λουτρῶν τοῦ Τίτου, ἐκ τῶν ὁποίων τινές διατηροῦνται εἰς τὸ ἐν Μαδριτίῳ Ἑσκουριάλον· ἔτι παλαιαὶ τινες ζωγραφίαι, καὶ μάλιστα ἡ λεγομένη Ἀλδοβρανική, πρῶτη μὲν εἰς τὴν Βιλλαν (Ἄγρον) Ἀλδοβρανδίκην, τὰ νῦν δ' ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Πάπα. Μεταξὺ τῶν ἐπισημοτέρων δὲ δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἀκόμη καὶ τὰς ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Νάσου εὐρεθείσας ζωγραφίας τὸ 1676. Πάμπολλα δὲ λείψανα τῆς ἀρχαίας ζωγραφικῆς ἀνεκαλύφθησαν καὶ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, τοὺς Πομπηίους καὶ τὰς Σταβίας, διατηρούμενα τὰ νῦν εἰς τὸ ἐν Πορτίκοις Μουσεῖον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΑΥΤΗΣ, ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ
ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ
ΣΜΥΡΝΗΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ.

Πρὸ χρόνων ἤδη εἶχον μάθειν ὅτι πολλοὶ, ὡς καὶ ἐκ τῶν κατὰ τ' ἄλλα ἀρκετὰ λογίων, δὲν καταλαμβάνουσιν οὔτε τὰ κοινότερα τῆς Γεωγραφίας, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤξευρα ὅτι ἡ ἀγνοία αὐτῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἱστορίαν ἦτο τοσοῦτον μεγάλη, ὅσον ἤδη, (ἐκ τῆς ἀναγνώσεως μικρᾶς τινὸς Γεωγραφίας) ἐπληροφόρηθην. Ἐκ τούτου δὲ κυρίως παρεκινήθην νὰ γράψω μικρὰ τινα περὶ τοῦ ἐκ τῆς πατρίδος μου, διὰ διαφορῶν πόλεων, μέχρι τῆς Σμύρνης ταξειδίου μου. Καὶ ἐπειδὴ χρεὸς ἐκάστου συγγάφοντος διήγησίν τινα, ἐν ἧ ἀναφέρονται πόλεις ἰδίως καὶ κάτοικοι, νὰ γνωρίζη καλῶς τοὺς ἀναγνώστας του, καὶ νὰ μὴ παραλείπη πᾶν τὸ ὅποιον τείνει πρὸς διασάφεισιν καὶ ἐξήγησιν τῆς ὕλης του, ἔκρινα ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρω εἰσαγωγικῶς ὀλίγα τινα ἱστορικὰ πρὸς πλειοτέραν γνῶσιν τῶν μακρυνῶν ἐκείνων μερῶν.

Ἡ Δανία ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς κεῖται μεταξὺ τῆς Βορείου καὶ τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης, καὶ μετὰ τῆς Νορβηγίας καὶ Σουηδίας ἀποτελεῖ τὸ ἀρκτικὸν τῆς Εὐρώπης μέρος, τὸ ὅποιον οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Σκανδιναυίαν. — Καὶ ἐκπαλαι τῶντι οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων, μετὰ τῶν Ἰσλανδῶν, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος, ὁμολογούμενον καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς γλώσσης καὶ γραφῆς, καὶ ἐκ τῶν περιφημοτάτων ἐκείνων ἀνδραγαθημάτων, ἅτινα πάλαι ποτὲ ὁμοθυμαδὸν ἔπραξαν. — Ἐκ τῶν μερῶν δὲ τούτων προήχθησαν οἱ Κίμβροι, οἱ Τεῦτονες, οἱ Λομβαρδοί, οἱ Γότθοι, οἱ Ἀγγλοσάξωνες καὶ οἱ Νορμανδοί. οἵτινες ἢ καὶ ἐξ ὀλοκλήρου κατέστρεψαν τὰς δυναστείας τῆς Εὐρώπης, ἢ μετέβαλον τὴν αὐτῶν κατάστασιν. Διάφοροι Ἱστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι ἡ Δυτικὴ Αὐτοκρατορία πολλὰ ὑπὸ τῶν ἔθνων τούτων παθεύσα, τελευταῖον κατεστράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ὑπ' ἄλλων ἐκ τῆς Γερμανίας εἰς τὴν Ἰταλίαν κατελθόντων ἔθνων, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα ἡ Ἀνατολικὴ Αὐτοκρατορία ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ ἄλλων Μωαμεθανῶν πολλὰ ὑπομείνασα, ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν Βάραγγων λεγομένων στρατιωτῶν, οἱ πλείότεροι καὶ ἐπισημότεροι τῶν ὁποίων ἦσαν ἐκ τῆς Σκανδιναυίας. — Δὲν εἶναι τοῦ σκοποῦ μου νὰ ἐκθέσω ὀλοκλήρον τὴν Ἱστορίαν τῶν λαῶν τούτων, ἀλλὰ μόνον νὰ δόσω μικρὰν τινα νύξιν περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν, καὶ ν' ἀφήσω εἰς τὸν Φιλόμουσον ἀναγνώστην νὰ ἴδῃ εἰς τὰς ἱστορίας αὐτῶν, πόσον οἱ λαοὶ οὗτοι ἐστάθησαν περίφημοι καὶ γενναῖοι. Ἴσως δὲ δὲν ἠθέλαμεν σφάλλει καὶ μὲ φαίνεται μάλιστα καὶ πρέπον νὰ συγκρίνωμεν τὰ μέρη τῆς Βορείου καὶ Βαλτικῆς Θαλάσσης μὲ τὰ τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἦτοι μὲ τὴν ὁποίαν κατάστασιν ἦσαν ταῦτα κατὰ τοὺς παλαιούς ἐκείνους καιροὺς, ὅτε δηλαδὴ, οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ Ἕλληνες ἐξεῖχον πολὺ, καὶ τότε δὲν ζέλομεν ἀποτύχει βέβαια, ἂν, τὴν μὲν Σκανδιναυίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀγγλίαν μὲ τὴν δύναμιν τῶν Καρχηδονίων καὶ τὴν Ῥωσσίαν καὶ Πρωσσίαν μὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν.

αν καθομοιώσωμεν.

Ὡς πρὸς τὰς τρεῖς γενεάς τῆς Σκανδιναυίας εἶχε καὶ ἡ Ἑλλάς κατ' ἀναλογίαν τοὺς Ἴωνας, τοὺς Δωριεῖς καὶ τοὺς Αἰολεῖς, οἵτινες, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐπεκλήθησαν μ' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἑλλήνες. Καὶ τοὺς μὲν Δάνους δυνάμεθα νὰ καθομοιώσωμεν μὲ τοὺς πάλαι Ἀθηναίους, τοὺς δὲ Σουηδοὺς μὲ τοὺς Σπαρτιάτας (*). Καὶ οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ οἱ νεώτεροι χρόνοι ἀποδεικνύουσι τρανώτατα τὴν ὁμοιότητα ταύτην, ὁμολογοῦντες ὅτι οἱ μὲν Δάνοι εἶναι ναῦται παρ' ἄλλους πολλοὺς ἰκανώτατοι, καθ' εἰς τὰς διὰ θαλάσσης μάχας ἰσχυρώτατοι, οἱ δὲ Σουηδοὶ, στρατιῶται ἀριστοὶ, καὶ εἰς τοὺς πολέμους τῆς ξηρᾶς ἀνδρείοτατοι καὶ ὅτι οἱ Δάνοι ἀσχοῦσι μὲν μάλιστα τὴν ποίησιν καὶ τὰς καλὰς τέχνας, οἳτοι δὲ εἶναι ὑποδεέστεροι κατὰ ταῦτα. Τίς ἀγνοεῖ, λ. χ. ὅτι οἱ βασιλεῖς τῆς Σουηδίας εἰς τὰς δύο παρελθούσας Ἐκατονταετηρίδας κατετάραξαν ἄλλην τὴν Γερμανίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Ῥωσσίαν καὶ τὴν Πολωνίαν; Οὔτε δύναται δὲ τις ν' ἀρνηθῆ πόθεν εἶναι οἱ τὴν σήμερον περιρημότεροι ποιηταὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ, ἦτοι ὁ κ. Θορβάλδεν καὶ Οὐλενσχαϊγερ κατάγονται. Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τῆς Ἐκατονταετηρίδος ταύτης εὐρίσκομεν τοὺς Ἀγγλοὺς πολεμοῦντας μὲ τοὺς Δάνους, καὶ τὸν ἐνδοξὸν ἐκεῖνον ναύαρχον Νίλσωνα, ὑπερέχοντα μὲν κατὰ τὴν δύναμιν τούτους, ἠττηθέντα ὅμως ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν μάχην.

Ἐν γένει δ' ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς Σκανδιναυίας εἶναι εἰδήμονες καὶ εὐκατάστατοι. Τὸ κλίμα τῆς χώρας διαφέρει μὲγάλως κατὰ μέρη. Καὶ ἡ μὲν Σουηδία καὶ Νορβηγία εἶναι τόποι ψυχροὶ καὶ βουνώδεις, ἔχοντες θέρους εὐάρεστον μὲν πλὴν καὶ βραχὺ, εἰς δὲ τὴν Δανίαν ὁ χει-

[*] Οἱ μετ' αὐτῶν συγκαταριθμούμενοι Νορβηγοὶ πρὸ πέντε Ἐκατονταετηρίδων ἦσαν ἰσχυρὸν βασίλειον, ἀλλὰ τὴν σήμερον, ὡς οἱ Αἰολεῖς τὸ πάλαι, δὲν ἔχουν πλεονεκτήματα οὔτε γλώσσαν οὔτε βασιλείου, ἀλλὰ συνεχωρεύθησαν μετὰ τῶν Δάνων κτλ.

μὸν εἶναι πράοτερός καὶ βραχύτερος. Ἐπικράτει ὅμως συχνὰ ὁ ἄνεμος.

Μετὰ τὰς Ἄλπεις, τὰ ὄρη τῆς Σκανδιναυίας ἔχουν τὰ δευτερεῖα, ἤγουν εἶναι ὑψηλότατα καὶ σκεπασμένα μὲ μεγάλα διάφορων εἰδῶν δένδρα, μάλιστα δὲ μὲ τὰς πίτυας, αἵτινες μετὰ τῶν ἐκ τῶν μεταλλείων προϊόντων αὐτῆς, ἤγουν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, εἶναι τ' ἀξιολογώτερα γυννήματα τῶν τόπων τούτων. Ἡ Δανία ὅμως εἶναι λειοτέρα καὶ εὐφρωτέρα, δίδουσα σῖτον, ἵππους, καὶ ἄλλα διάφορα κτήνη. Αἱ δὲ διὰ τὴν ἐμπορίαν ἐπισημότεραι τῆς Σκανδιναυίας πόλεις εἶναι ἡ Κοπεγχάγη, ἡ Ὀλδενσβούργη, ἡ Στοκχόλμη, ἡ Γοτθμβούργη καὶ ἡ Βεργενή. — Ὡς δὲ πρὸς τὴν πολιτικὴν, πνευματικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν τῆς Σκανδιναυίας κατάστασιν, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναφέρωμεν ὅτι τὰ μέρη ταῦτα εἶχον πάντοτε ἰδίους βασιλεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δάνοι εἶναι τὸ μόνον ἔθνος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἡ Ἱστορία ὅλου τοῦ κόσμου διακηρύττει, οὐδέποτε ὑπέκυψε τὸν αὐχένα, οὔτε ἐπλήρωσε φόρον εἰς ἄλλον τινά. Ἀρκετὰ δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι (τὸ ὁποῖον ἄλλοτε θέλομεν ἀναπτύξειν ἴσως) οἱ λαοὶ τῶν μερῶν τούτων ἔχουν πνευματικὴν τινὰ τοῦ νοὸς ἰδιοτροπίαν, διὰ τῆς ὁποίας διακρίνονται πολὺ τῶν Ἀγγλῶν καὶ Γερμανῶν, καὶ ὅτι ἤρχισαν παντοιοτρόπως ν' ἀγωνίζονται διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς Φιλολογίας καὶ θρησκείας αὐτῶν, καὶ ἴσως, προϊόντος τοῦ χρόνου, θέλουσιν ἀναδειξοῦν καρποὺς ἀξιοτέρους τῶν προγόνων των.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔκρινά, φίλε ἀναγνώστα, ὡς εἰσαγωγικὰς σημειώσεις περὶ τῆς Δανίας. Ἀκολούθως δὲ θέλω ἐκθέσειν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ ταξειδίου μου.

Ὁὐκ Δανίας. ***

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Ἀρθρ. ιε.

Ο ΕΛΕΦΑΣ.

(Συνέχ. ἀπ. Σελ. 117 Ἀριθμ. 16)

Ἡ θήρα τοῦ ἀγρίου Ἐλεφάντος ἀρκετὰ περίεργος οὔσα, χρήζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας συλλαμβάνουσιν αὐτὸν διὰ τῶν ἰκανῶς ἐπὶ τούτῳ γυμνασμένων Κουμκῆ, ἧτοι θηλείων ἐλεφάντων. — Ἀφοῦ οἱ κυνηγοὶ γνωρίσωσι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον βόσκεται ὁ ἄγριος Ἐλέφας, φέρουσι πρὸς αὐτὸν τὸ ἐσπέρας τέσσαρας ἐκ τῶν ῥηθέντων Ἐλεφάντων. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν, μικρόν τι ἀπέχοντες ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, πλησιάζουσι μὲ προφύλαξιν εἰς τὸν Ἐλεφάντα, τρώγοντες καὶ οὗτοι καθ' ὅσον προχωροῦσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁ Ἐλέφας παρατηρῶν τοὺς ἡμέρους ἐλεφάντας ἐρχομένους, ἐνίοτε μὲν διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν δυσχρέσκειάν του, τύπτει τὴν γῆν διὰ τῆς προβοσκίδος του, καὶ κάμνει κρότον τινὰ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ μακρυνθῶσιν ἐκεῖνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τοὺς ἀφίνει νὰ πλησιάζωσι, καὶ πολλάκις μάλιστα προχωρεῖ καὶ ὁ ἴδιος πρὸς αὐτούς. Τότε δὲ οἱ ἡμεροὶ ἐλεφάντες περικυκλοῦντες τὸ σῶμά του, παίζουσι μὲ αὐτὸν, καὶ ἐκτείνουσιν ἐλαφρῶς τὰς προβοσκίδας των περὶ τὸν λαιμὸν του. Ἐκεῖνος δὲ μὴ ὑποπτευόμενος οὐδένα κίνδυνον, ἀρχίζει νὰ συμπαίξῃ μετ' αὐτῶν καὶ νὰ τοὺς κολακεύῃ διὰ τῆς προβοσκίδος του. Ἐν τούτοις δὲ φέροντες καὶ τὸν τέταρτον Ἐλεφάντα οἱ κυνηγοὶ, ἔρπουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἀγρίου Ἐλεφάντος, καὶ περιπλέκουσι τὰ ὀπισθεν σκέλη αὐτοῦ μὲ λεπτόν τι σχοινίον. Ἄν ὁ Ἐλέφας δὲν ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα, οἱ κυνηγοὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ περιτυλίσσωσι τὰ σκέλη του μὲ ἰσχυρότατα σχοινία, διὰ τινος ἀγκιστρωτῆς ῥάβδου, κατὰ τὸ σχῆμα 8. Ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως περιπλέξωσιν ἕξ ἢ ὀκτὼ τοιαῦτα σχοινία εἰς τὰ σκέλη του, περῶσι μετὰ ταῦτα χονδρὸν τι καὶ μακρὸν σχοινίον ἕως 60 πηχ., ἄνωθεν τῶν ἄλλων σχοινίων ἀκολουθῶς δὲ δένουσι καὶ τὰ ἔμπροσθεν σκέλη μ' ἕτερα ἕξ ἢ ὀκτὼ

σχοινία. Εἰς τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην ἀπαιτοῦνται περίπου εἴκοσι λεπτά, καθ' ἃ καὶ φυλάσσεται ἄκρα σιωπῆ. Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ μὲν κυνηγοὶ ἀπέρχονται μετὰ τῶν ἡμέρων ἐλεφάντων, ὁ δ' ἄγριος Ἐλέφας βλέπων αὐτοὺς ἀπομακρυνόμενος, προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ· παρατηρῶν ὅμως ὅτι τὰ σκέλη του εἶναι δεδεμένα, καὶ αἰσθανόμενος τὸν κίνδυνόν του, σύρεται βραδέως εἰς τὸ πλησίον δάσος. Οἱ δὲ κυνηγοὶ ἀναβάντες ἐπὶ ἡμέρων ἐλεφάντων, τὸν ἀκολουθοῦσι, μέχρις οὔ, εὐρόντες δυνατὸν τι δένδρον, νὰ τὸν περιτυλίξωσιν εἰς αὐτὸ διὰ τοῦ μακροῦ σχοινίου τὸ ὁποῖον κρατοῦσιν. Ἐμποδιζόμενος δὲ οὕτω νὰ προχωρήσῃ, γίνεται εἰς τὴν γῆν, (τὴν ὁποίαν καὶ ἀνασκάπτει διὰ τῶν ὀδόντων του) καὶ ἀγωνίζεται παντοιοτρόπως νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμά του βρυχᾶται δὲ καὶ πολλὰ δυνατὰ, καὶ οὔτε οἱ κυνηγοὶ οὔτε οἱ ἡμεροὶ Ἐλεφάντες τολμῶσι νὰ πλησιάζωσι πρὸς αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ καταπραῦνθῇ ὀλίγον, οἱ Κομκῆ φέρονται πάλιν πλησίον του, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ δένεται διὰ νέων σχοινίων. Τότε δὲ πλησιάζοντες εἰς αὐτὸν οἱ κυνηγοὶ τὸν προσφέρουσι τροφήν, ἐνῷ οἱ ἡμεροὶ Ἐλεφάντες συμπαίζουσι μετ' αὐτοῦ. Ἀκολουθῶς δὲ τὸν ἀφίνουσι δεδεμένον μόνον μεθ' ἑνὸς σχοινίου ἀρκετοὺς μῆνας. Οὕτω δὲ συνειδίξοντες αὐτὸν εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν του, εὐκόλως τὸν σύρουσιν ἔπειτα διὰ τῆς βοηθείας τῶν ἡμέρων, ὅπου θέλουσιν.

Ὁ τρόπος τοῦ συλλαμβάνειν ἀγέλην ἀγρίων Ἐλεφάντων εἶναι πολὺ διάφορος τοῦ ἀνωτέρω.

Ὅταν οἱ κυνηγοὶ ἀνακαλύψωσι τὴν ἀγέλην τῶν Ἐλεφάντων, ἧτις γενικῶς συνίσταται ἐκ τεσσαράκοντα μέχρις ἑκατὸν, εἶναι ἀνάγκη νὰ συναχθῶσιν ἕως πεντακόσιοι ἄνθρωποι διὰ νὰ τὴν περικυκλώσωσι. Μὲ πῦρ καὶ μὲ κρότους καταδιώκοντες τοὺς Ἐλεφάντας, ἐπιτυγχάνουσιν, ἐν τὸς ἡμερῶν τινῶν, νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὸ λεγόμενον Κ ἐ δ. δα, ἧτοι τὸν προσδιωρισμένον διὰ τὴν σύλληψιν αὐτῶν τόπον. Σύγκειται δὲ οὗτος ἐκ τριῶν περιφραγμάτων, ἅτινα συσχετίζονται μόνον διὰ στενῶν τινῶν ἀνοιγμάτων ἢ

θυρών, και τὸ ἓν εἶναι μικρότερον τοῦ ἄλλου, κατ' ὅσον προβαίνουν εἰς τὰ ἔνδον. Ὅταν οἱ Ἐλέφαντες φθάσῃσιν εἰς τὸ πρῶτον περίφραγμα (εἰς τὸ ὁποῖον ἐπίτηδες ἔχουσιν ἐρριμμένους κλάδους δένδρων διὰ νὰ φαίνηται ὡς ἀληθὲς δάσος) δοκιμάζουσι μεγάλην δυσκολίαν, μέχρις οὗ νὰ τοὺς κάμωσι νὰ εἰσέλθωσι, διότι ὁ ὁδηγὸς αὐτῶν ὑποπτευόμενος παγίδα τινὰ, δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ. Ἀφοῦ ὅμως εἰσέλθῃ οὗτος, ἀμέσως τὸν ἀκολουθοῦσι και οἱ ἄλλοι. Διὰ τοῦ πυρὸς πάλιν και τῶν κρότων τοὺς ἐμβιβάζουσιν εἰς τὸ δεύτερον περίφραγμα, και ἐκεῖθεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου εἰς τὸ τρίτον (τὸ μικρότερον). Ἐμπρικλεισμένοι οὕτως οἱ Ἐλέφαντες και μὴ βλέποντες ἐλπίδα σωτηρίας, φαίνονται ὡς ὅλως διόλου ἀπηλπισμένοι· διὸ και βρυχώνται πολλὰ δυνατὰ, και ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῶν ματίας προχωροῦσιν εἰς τοὺς φραγμοὺς διὰ νὰ τοὺς ρίψωσι κάτω διὰ τῶν προβοσκίδων των. Ἐμποδίζονται ὅμως εἰς τοῦτο ἀπὸ τὸ πῦρ και τὰς θριαμβευτικὰς φωνὰς τῶν Ἐλεφάντων. Ἀκολουθῶν δὲ περιγεμίζουσι τὸ περίφραγμα τοῦτο μὲ ὕδωρ, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἐλέφαντες καταπαύουσι τὴν δίψαν των, και δροσίζονται, χύνοντες αὐτὸ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός των διὰ τῶν προβοσκίδων των. — Μὲ τὸν τρόπον δὲ τοῦτον οἱ Ἐλέφαντες μένουσιν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἐντὸς τοῦ περιφράγματος ὅπου και τρέφονται τακτικῶς πλὴν μὲ φειδωλίαν· ἀκολουθῶν δὲ οἱ κυνηγοὶ φέρουσιν ἰδιαιτέρως ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς στενόν τι περίφραγμα, ὅπου και τὸν καταδαμάζουσι τελευταῖον κατὰ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται τρόπον εἰς τὴν θήραν τοῦ ἐνὸς Ἐλεφάντος.

Περὶ τῆς ἀγχινόας, τῆς δυνάμεως, τῆς αἰσθητικότητος κτλ. τοῦ Ἐλεφάντος ὑπάρχουσιν ἄπειρον πλῆθος ἀνεκδότων, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν ὀλίγα τινὰ ἐνταῦθα, παραπέμποντες τὸν Ἀναγνώστην μας εἰς πλατυτέρας θεωρίας.

— Ὁ Ἐλέφας τῶν Βαρσαλλίων. Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' βασιλέως τῆς Γαλλίας, ὑπῆρχεν εἰς τὸ κτηνοτροπεῖον τῶν Βαρσαλλίων θῆλυς τις Ἐλέφας, οὗτινος τὸ σκέλετρον διασώζεται τὰ νῦν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Μου-

σεῖον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας. Κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Κογγῶ, και ἐστάλη δῶρον εἰς τὸν Λουδοβίκον παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας, τὸ 1668. Ἦτο δὲ τεσσάρων ἐτῶν ὅτε ἐφέρθη εἰς τὴν Γαλίαν, ἔχων ὕψος ἕξ και ἡμίσεος ποδ και ἀπέθανε τὸ 1681, ὅτε και ἡ διαφορὰ τῆς αὐξήσεως αὐτοῦ ἦτο μόλις μία σπιθαμὴ. — Ὁ Ἐλέφας οὗτος κατ' ἐκάστην ἔτρωγεν ὀγδοήκοντα λίτρας ἄρτου, και ἔπινε 12 μέτρα ὕδατος, παρεκτός τῶν χόρτων και τῶν ὅσα τὸν ἐδίδοντο παρὰ τῶν ἄλλων. Τὰ πρῶτα ὀκτῶ ἔτη ἐπλαγίαζε και ἠγείρετο εὐκόλως, ἀλλ' ἀκολούθως ἐπειδὴ αἱ δυνάμεις του ἐσμικρύνθησαν, δὲν ἐπλαγίαζε πλέον, ἀλλ' ἐκοιμάτο ὀρθιος, ἐπηρειδόμενος εἰς τὸν τοῖχον, και βάλλων τοὺς δύο μεγάλους ὀδόντας του εἰς δύο τρύπας τὰς ὁποίας εἶχε κάμειν εἰς λίθον τινὰ. Ἄν δὲ κατὰ τύχην ἐπλαγίαζεν ἢ ἐπιπτεν, ἦτον ἀνάγκη νὰ τὸν σηκώσωσιν ἐκ τῆς στέγης διὰ μηχανῶν. — Τὸ ζῶον τοῦτο ἐφαίνετο πρὸ πάντων ὅτι ἐγνώριζε τοὺς ὅσοι τὸν ἐπερίπαιζον, και τοὺς ἐξεδίκειτο ὅταν εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν. Θέλων τις νὰ τὸν πειράξῃ, ὑπεκρίνετο πολλάκις ὅτι τὸν ἐρρίπτει κάτι τι, ἀλλ' ὁ Ἐλέφας ἐξαπλώσας αὐτὸν κατὰ τῆς γῆς διὰ τῆς προβοσκίδος του, συνέτριψε τὰ πλευρὰ του, και διὰ τῶν ποδῶν του ἔθλασε μίαν κνήμην του — Ζωγράφος τις ἤθελε νὰ τὸν σχεδιάσῃ εἰς παράδοξόν τινα στάσιν, ἦτοι νὰ ἔχῃ τὴν προβοσκίδα του εἰς τὰ ἄνω, και ἀνοικτὸν τοῦ στόμα, διὰ τὸ ὁποῖον και ὁ ὑπῆρέτης αὐτοῦ, διὸ νὰ τὸν κάμῃ νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὑπεκρίνετο ὅτι ἤθελε νὰ ρίψῃ καρπούς εἰς τὸ στόμα του, Ἄλλ' ὁ Ἐλέφας χάσας διόλου τὴν ὑπομονὴν, και βλέπων ὅτι ὁ ὑπῆρέτης δὲν ἔπταιε, λαβὼν μὲ τὴν προβοσκίδα του μεγάλην ποσότητα ὕδατος, τὸ ἐρρίψεν εἰς τὸν ζωγράφον, και διέφθειρεν οὕτω τὸ χαρτίον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐσχεδιάζεν.

Οἱ Ἐλέφαντες λέγεται ὅτι εἶναι πολλὰ εὐαίσθητοι εἰς τὴν Μουσικὴν. Ὁ Σουετώγιος και ὁ Πλούταρχος ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Δομιτιανὸς εἶχε πολλοὺς Ἐλεφάντας διδασκομένους νὰ χορεύωσι κατὰ τὸν ἦχον τῆς μουσι-

κῆς· καὶ ὅτι εἷς ὁ δυσμαθέστερος ἐξ αὐτῶν κακολογούμενος πάντοτε, καὶ παιδευόμενος πολλάκις, ἐφάνη τὴν νύκτα ὅτι ἐμελέτα ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ μαθήματά του.

—Πρὸ χρόνων τινῶν ἔκαμαν ἐν Παρισίοις περιεργά τινα πειράματα περὶ τῆς αἰσθητικότητος τοῦ Ἐλεφάντος εἰς τὴν Μουσικὴν. Μουσικοὶ τινες ἐβάλλθησαν νὰ παίξωσιν εἰς δωμάτιόν τι ἄνωθεν τοῦ αἴετους ἔνθα οἱ Ἐλεφάντες ἐφυλάσσοντο. Ἄκρα σιωπῇ διετηρεῖτο καὶ διάφορα φαγητὰ ἐβάλλθησαν εἰς αὐτούς, μάλιστα ἐκ τῶν ὅσα ἡγάπων κατ' ὑπερβολήν. Ἀμέσως ὅτε ἡ Μουσικὴ ἐπληξε τὰ ὦτά των, οἱ Ἐλεφάντες ἄρῃσαν τὸ φαγητόν των καὶ ἔστρεψαν μετ' ἐκπλήξεως τὴν προσοχὴν των διὰ νὰ ἴδωσι πόθεν ἐξήρχοντο αἱ φωναί. Βλέποντες ὅμως τοσοῦτους θεατὰς συνηγμένους εἰς τὸ δωμάτιον, ἐταράχθησαν μεγάλως, διότι ὑπεπτέυθησαν διὰ τὴν ζωὴν των. Ἄλλ' ἡ Μουσικὴ ὑπερνίκησε τοὺς φόβους των, καὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ λαμβάνωσι διαφόρους κινήσεις κατὰ τοὺς διαφόρους ἤχους τῆς Μουσικῆς. Πραῦς καὶ μαλακὸς ἤχος τοὺς ἐμαλάκωνε καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τρυφεράς κινήσεις. Φαιδρὸς καὶ ζωηρὸς ἤχος τοὺς ἐκίνει, μάλιστα δὲ τὸν Ἐῆλον, εἰς μεγάλην διερεθιστικὴν αἰσθητικότητα. Ἄλλαι ποικιλίαι τῆς μουσικῆς ἀπετέλουν συμφώνους μεταβολὰς εἰς τὰς κινήσεις τῶν Ἐλεφάντων.

—Μερικοὶ ἐκ τῶν Ἰνδῶν πιστεύοντες εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, δοξάζουσιν ὅτι τοσοῦτον μεγαλοπρεπὲς σῶμα ὡς τὸ τοῦ Ἐλεφάντος, πρέπει νὰ ἐμπεριέχῃ τὴν ψυχὴν μεγάλου τινὸς ἀνδρὸς ἢ βασιλέως. Εἰς πολλὰς ἀνατολικὰς χώρας, οἱ λευκοὶ κυρίως Ἐλεφάντες θεωροῦνται ὡς αἱ ζῶσαι ψυχαὶ τῶν Ἰνδῶν αὐτοκρατόρων. Ἐκαστον ἐκ τῶν ζῶων τούτων ἔχει ἰδιαιτέρον παλάτιον, ἀρκετὸν ἀριθμὸν ὑπηρετῶν, καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐπιβλήματα· τρώγει ἐκ χρυσῶν ἀγγείων, καὶ τρέφεται μὲ τὰ καλῆτερα φαγητά. Εἶναι δὲ ἐλεύθερος καὶ ἀπὸ πᾶν εἶδος ἐργασίας. Εἰς μόνον δὲ τὸν αὐτοκράτορα γονατίζουσι, καὶ ὁ χαιρετισμὸς αὐτῶν ἀνταποδίδεται παρὰ τοῦ Μονάρχου. Ὅταν δ' ὁ βασιλεὺς τοῦ

Πεγῶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον, τέσσαρες λευκοὶ Ἐλεφάντες λαμπρῶς κεκοσμημένοι μετὰ πολυτίμων λίθων καὶ χρυσοῦ, προπορεύονται αὐτοῦ, καὶ ὅταν θεωρῇ τὰς κρίσεις, τέσσαρες Ἐλεφάντες εἶναι παρόντες. Κατὰ πρῶτον προσφέρουσι τὰς ὑποκλίσεις των, ἐγείροντες τὰς προβοσκίδας των, ἀνοίγοντες τὰ στόματά των, κάμνοντες τρεῖς διακεκριμένας φωνὰς, καὶ τελευταῖον γονυπετοῦντες. Ἀκολούθως δὲ φέρονται εἰς τὴν φάτην των, ἔνθα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν τρώγει ἐπὶ χρυσῶν πινακίων. Δις δὲ τῆς ἡμέρας λούονται μετὰ ὕδατος λαμβανομένου δι' ἀργυροῦ τινὸς ἀγγείου· πρὶν δὲ νὰ φάωσιν ἢ νὰ πῶσιν, ἤχουσι αἱ σάλπιγγες, καὶ σύρονται μετὰ μεγάλης παρατάξεως.

Τὰ στενά μας ὀρία δὲν συγχωροῦσι ν' ἀναφέρωμεν πλείοτερα περὶ τοῦ Ἐλεφάντος.

Η ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΡΑΤΩΝΟΣ.

Οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοὶ δοξάζουσιν ὅτι ἅπαντα τὰ δημιουργήματα ἔχουσι ψυχὰς, οὐχὶ μόνον οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ τὰ κτήνη, τὰ φυτὰ, καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη πράγματα, ὡς ξύλα καὶ λίθοι. Πιστεύουσι δ' ἀκόμη τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν τεχνιτῶν ἔργων, ὡς περὶ τῶν μαχαιρίων, τῶν πλοίων καὶ τῶν κατόπτρων, καὶ ὅτι, φερομένων τῶν πραγμάτων τούτων, αἱ ψυχαὶ των ἀπέρχονται εἰς ἕτερον κόσμον, κατοικούμενον παρὰ τῶν πνευμάτων των ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἐπὶ τούτῳ δὲ θέτουσι πάντοτε πλησίον τοῦ ἀποθνήσκοντος φίλου των τόξον καὶ βέλη, διὰ νὰ μεταχειρίζωνται τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καθὼς μετεχειρίζοντο τὰ ξύλινα αὐτῶν σώματα εἰς τὸν παρόντα. Ὅσον ὅμως ἄλογος φαίνεται τοιαύτη ἰδέα, πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν φιλοσόφων συνέλαβον πολλὰς ἐπίσης ἀπιθάνους δόξας. Τινὲς ἐκ τῶν Πλατωνικῶν μάλιστα πραγματευόμενοι περὶ τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν, μᾶς ἀναφέρουσιν οὐσίας καὶ ὄντα οὐχ ἦττον παράδοξα καὶ χιμαιρικά. Πολλοὶ Ἀριστοτελικοὶ ὠμίλησαν ἐπίσης ἀκα-

τανοήτως περί τῶν οὐσιωδῶν των σχημάτων Ἀναφέρμεν δ' ἐνταῦθα μόνον τὸν Ἀλβέρτον Μάγνον, ὅστις εἰς τὴν περί τοῦ Μαγνήτου λίθου Θεωρίαν του, κάμνων τὴν παρατατήρησιν ὅτι τὸ πῦρ ἀφανίζει τὴν μαγνητικὴν αὐτοῦ δύναμιν λέγει ὅτι ῥίψας τὴν προσοχὴν του εἰς τινα ἐξ αὐτῶν καιόμενον ἐντὸς σωροῦ ἀνημμένον ἀνθρώπων, παρετήρησε κυανοῦν τινα ατμὸν ἐξερχόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος, (ὡς ἐπίστευσεν ὁ Ἀλβέρτος) ἦτο τὸ οἰσιῶδες σχῆμα αὐτοῦ, ἦτοι κατὰ τὴν φράσιν τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν μας, ἡ ψυχὴ τοῦ μαγνήτου.

Μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν ὑπάρχει παράδοσις ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν, καλούμενος Μαρράτων, κατ' ὀπτασίαν κατέβη εἰς τὸ μέγα ἀποδεκτῆριον τῶν ψυχῶν, ἡ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἔκφρασιν, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ ὅτι ἐπιστρέψας ἔδωκεν ἀκριβῆ περιγραφὴν εἰς τοὺς φίλους του, περί παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖν εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ἐκ τῆς περιγραφῆς δὲ ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα.

Ὁ Μαρράτων μετὰ μακρὰν ὁδοπορίαν ἐντὸς κοίλου τινὸς ὄρους, ἐφθάσε τελευταῖον εἰς τὰ σύνορα τοῦ κόσμου τούτου τῶν πνευμάτων, εἰς τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ, διότι ἀμέσως ἀπήντησεν ἔμπροσθέντου πυκνώτατον δάσος ἐκ βάτων, τριβόλων καὶ ὀξέων ἀκανθῶν, ἅτινα τοσοῦτον ἦσαν συνηνωμένα καὶ περιπεπλεγμένα τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ περάσῃ δι' αὐτῶν. Ἐνῶ δ' ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ διόδον τινα, ἀπροσδοκῆτως βλέπει τρομερὸν τινα λέοντα ὅστις ἔρριψεν ὄργιλα βλέμματα κατ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰνδὸς εὐθὺς ἀπεσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω· ἀλλ' ὁ λέων μετ' ὀρμῆς ἐπήδησε κατ' ἐπάνω του. Μὴν ἔχων δὲ κανὲν ἄλλο ὄπλον, ἔσκυψε κατὰ γῆς διὰ νὰ λάβῃ μέγαν τινα λίθον, ἐθαύμασεν μ' ὄλον τοῦτο ἰδὼν ὅτι ὁ λίθος οὗτος ὑπῆρχε μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον. Τοῦτο ὅμως τὸν ἐχαροποίησεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, διότι ἶδεν ὅτι καὶ ὁ λέων ὅς τις εἶχε πιάσει τὸν ἀριστερόν του ὤμον, δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τὸν βλάψῃ, καὶ ὅτι ἦτο μόνον τὸ πνεῦμα τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ζῶον τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο. Ἐγκαταλείψας

τὸν ἀνίσχυρον τοῦτον ἐχθρὸν του, ἐπροχώρησεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἀφοῦ παρετήρησεν ἀρκετὴν ὥραν, ἐπροσπάθησε νὰ διέλθῃ κἄν ἀπὸ τι μέρος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο τοσοῦτον πυκνόν. Ἐξεπλάγη μ' ὄλον τοῦτο καὶ πάλιν, ἰδὼν ὅτι οἱ βᾶτοι δὲν τὸν ἐμπόδιζον διόλου, καὶ ὅτι διέβαινον εὐκόλως διὰ τῶν ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε τίποτε, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅτι ὄλον τὸ δάσος ἦτο δάσος σκιῶν. Ἐσυμπέρανε δ' ἀμέσως ὅτι τὸ τρομερὸν τοῦτο περίπλεγμα τῶν ἀκανθῶν ἦτον ὡς περίφραγμα, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἦσαν προσδιορισμένα τὰ πνεύματα, καὶ ὅτι πιθανῶς αἱ ἀπλαϊοῦσαι αὐτῶν ἐμποδίζονται διὰ τῶν λεπτῶν ἀκανθῶν, αἵτινες ἄλλως δὲν δύνανται νὰ πράξωσιν οὐδὲν εἰς τὸ σῶμα καὶ αἷμα. Μετὰ τὴν ἰδέαν ταύτην ἀπεφασίσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοπορίαν του εἰς τὸ περιπεπλεγμένον τοῦτο δάσος· κατ' ὅσον ὅμως ἐπροχώρει, ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται εὐαδίαν τινα διαχυνομένην εἰς αὐτόν, ἥτις καὶ βιασμηδὸν ἐγένετο δυνατωτέρα καὶ γλυκυτέρα. Φθάσας δὲ τελευταῖον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀκανθώδους τούτου περιφράγματος, ἶδεν ὠραία καὶ πράσινα δένδρα μὲ βλαστοὺς καὶ πολυποίκιλα ἄνθη ἅτινα ἀπέτελουν εὐάρεστον τινα καὶ αξιοθέατον ἔρημον, καὶ ἦσαν ὡς ἐπικόσμημα εἰς τὰς τρομερὰς ἐκείνας σκηνάς, δι' ὧν εἶχε διέλθει πρὶν. Ἐντὸς δὲ τοῦ εὐάρεστου τούτου δάσους ἦσαν ὠραία πεδιάδες, ὅπου ἶδε πολλοὺς ἵππεῖς τρέχοντας πλησίον αὐτοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὰς φωνὰς διαφόρων κυνῶν. Μετὰ τὰς φωνὰς ἀμέσως ἶδε λευκώτατον ἵππον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ νέον τινα ἀκόλουθοντα τὰς ψυχὰς πεντακοσίωι σχεδὸν κυνῶν, οἵτινες ἐκυνήγουν τὸ πνεῦμα λαγωῦ τινὸς, ὅστις ἔτρεχε πρὸ αὐτῶν μετὰ ἀπεριγράπτου ταχύτητος. Ὅτε ὁ ἵππευς ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν, ὁ Μαρράτων ἐνατενίσας προσεκτικῶς, ἶδεν ὅτι ἦτον ὁ νέος ἡγεμὼν Νιχαραγούας, ὃς τις ἐτελεύτησε πρὸ ἡμῶν ἐνιαυτοῦ καὶ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον τὸν ἐκλαυσάν ὅλα τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς, χάριν τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἀρετῶν.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ Μαρράτων ἐκ τοῦ δάσους, καὶ ἀμέσως

ἔπεσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του πεδιάδες κεκαλυμμένα μ' εὐάρεστα καὶ ποικίλα ἄνθη, βυάκια τερπνῶς ψιθυρίζοντα, λοφίσκοι καὶ σκιώδεις κοιλάδες, ἅτινα τοσοῦτον τὸν ἔθελξαν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ παραστήσῃ τις ἢ νὰ τὰ συλλάβῃ. Εἰς τὸ εὐάρεστον δὲ τοῦτο μέρος ἶδεν ἀναριθμητον πλῆθος πνευμάτων ἅτινα κατεγίνοντο εἰς διαφόρους διασκεδάσεις ἢ γυμνάσεις, καθὲν κατὰ τὴν φαντασίαν του. Καὶ ἄλλα μὲν ἐξ αὐτῶν ἔπαιζον τὸ σχῆμα μιᾶς ὁμάδος, ἄλλα δὲ ἔρριπτον τὴν σκιάν ἐνὸς λίθου, καὶ ἄλλα κατεδάμαζον τὸ φαινόμενον ἵππου, πολλὰ δὲ ἐνησχολοῦντο εἰς διάφορα ἔργα χειρᾶ μετὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀπελθόντων ἐργαλείων, διότι τὸ ἐπίθετον τοῦτο δίδουσιν οἱ Ἴνδοι εἰς τὰ καιόμενα ἢ συντριβόμενα ἐργαλεῖά των. Πολλάκις, περιπατῶν εἰς τὰ εὐφρόσυνα ταῦτα μέρη, ἠθέλησε νὰ ἐκρίζωσῃ ἀπὸ τὰ τοσοῦτον πολυποικίλα καὶ εὐώδη ἄνθη ἅτινα ἐβλάστανον πανταχοῦ, καὶ πολλὰ τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν ἰδεῖν εἰς τὴν πατρίδα του· ἀλλ' ἔβλεπεν εὐθὺς ὅτι μ' ὄλον ὅτι προσέβαλλον μὲν εἰς τὴν δρασιν, δὲν ὑπέκειντο μ' ὄλον τοῦτο καὶ εἰς τὴν ἀφήν του. Ἐφθασε δὲ τελευταῖον εἰς τὴν ὄχθην μεγάλου τινὸς ποταμοῦ, καὶ ὦν καὶ αὐτὸς ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀλιείαν, ἐστάθη πλησίον ἀλιείως τινὸς ὅς τις εἶχε συλλάβει μέγαν ἀριθμὸν σχημάτων ἰχθύων.

Ἐπρεπε νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Ἴνδὸς οὗτος ἦτο πρὶν νυμφευμένος μετὰ τινος ὠραιότατης γυναικὸς, ἐξ ἧς καὶ ἔκαμε πολλὰ τέκνα. Οἱ δύο δὲ οὗτοι σύζυγοι τοσοῦτον περίφημοι ἦσαν διὰ τὴν ἀμοιβαίαν των ἀγάπην καὶ σταθερότητα, ὥστε οἱ Ἴνδοι ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον θέλοντες νὰ εὐχηθῶσι τοὺς συζύγους, τοὺς λέγουσι νὰ ζήσωσιν ὡς ὁ Μαρράτων καὶ ἡ Ἰαρατίλδα. Ὁ Μαρράτων στρέψας ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὸν ἀλιεία, ἶδε τὴν σκιάν τῆς ἀγαπητῆς του Ἰαρατίλδας, ἧτις ἀρκετὸν καιρὸν εἶχε προσηλωμένα πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματά της, πρὸ τοῦ νὰ τὴν παρατηρήσῃ ἐκεῖνος. Αἱ χεῖρές της ἦσαν ἐστραμμέναι πρὸς αὐτὸν, καὶ πηγαῖ δακρῶν ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Διὰ τῶν ὀμματίων της, διὰ τῶν χειρῶν της καὶ διὰ τῆς

φωνῆς της τὸν ἐκάλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ταῦτοχρόνως ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἔλεγεν ὅτι ὁ ποταμὸς ἦτον ἀδιάβατος. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν, τὴν θλίψιν, τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ἐκπληξιν καὶ ὄλας τὰς ἐνδομύχους κινήσεις τοῦ Ἴνδοῦ ὅτε ἶδε τὴν ἀκριβῆ του Ἰαρατίλδαν! Ἄλλως δὲ δὲν ἦτον ἱκανὸς νὰ ἐκφρασθῇ τὸ πάθος του, εἰμὴ διὰ τῶν δακρῶν του ἅτινα ποταμηδὸν ἔρρεον εἰς τὰς παρειάς του. Μὴ δυνάμενος ὁμως τελευταῖον νὰ κρατηθῇ, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ βλέπων ὅτι ἦτο τὸ φάντασμα τοῦ ποταμοῦ, ἤρχισε νὰ περιπατῇ εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ μέχρις οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ἡ Ἰαρατίλδα ἐπέταξεν ἀμέσως εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀλλ' ὁ Μαρράτων ἐπεθύμει νὰ μὴν εἶχε τὸ σῶμά του τὸ ὁποῖον τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὴν ἀγκαλισθῇ. Μετὰ πολλὰς δὲ τελευταῖον ἀμοιβαίας ἐρωτήσεις καὶ διαφόρους ἐρωτικὰς ὁμιλίαις, ἡ Ἰαρατίλδα ἔφερε τὸν Μαρράτωνα εἰς οἰκίσκον τινα, τὸν ὁποῖον εἶχε κεκοσμημένον μετὰ παντὸς εἶδους ἄνθη ἅτινα νύρῃσκοντο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ καθ' ἐκάστην ἐπρόσθετε νέον καλλωπισμὸν εἰς αὐτόν. Ἐνῶ δὲ ὁ Μαρράτων ἐθαύμαζε περὶ τῆς ἀνεξήγητου καλλονῆς τῆς κατοικίας της, καὶ ἐθέλετο ἀπὸ τὴν πανταχοῦθεν ἐξερχομένην εὐωδίαν, ἡ Ἰαρατίλδα τὸν εἶπεν ὅτι ἠτοίμαζε τὸν τόπον τοῦτον δι' αὐτόν, γνωρίζουσα καλῶς ὅτι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβειά της, καὶ ἡ μεγάλη της πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εὐλικρίνεια ἐξάπαντος ἤθελον τὸν φέρειν εἰς τὸν εὐτυχῆ ἐκεῖνον τόπον, ὅταν ἡ ζωὴ του λάβῃ τέλος. Ἀκολούθως δὲ τὸν ἐπαρρησίασε δύο τέκνα των ἅτινα εἶχον τελευτήσῃν πρὸ χρόνων τινῶν, καὶ συνεκατοίκουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συμβουλευούσα αὐτόν ν' ἀναθρέψῃ καὶ τ' ἄλλα τὰ μετ' αὐτοῦ μένοντα, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὥστε ὅλοι ὁμοῦ νὰ συναπαντηθῶσιν εἰς τὴν μακαρίαν ἐκείνην κατοικίαν.

Ἡ παράδοσις προσθέτει ἀκόμη, ὅτι ὁ Μαρράτων ὑπῆγεν εἰς τὰς ἀπευκταίας ἐκεῖνας κατοικήσεις αἰτινες εἶναι ἡ μερὶς τῶν κακῶν ἀνθρώπων μετὰ θάνατον. Ἀναφέρει δὲ καὶ πολλὰς διαλεγμένας θαλάσσας χρυσοῦ, ἔνθα ἦσαν

καταβυθισμένοι αἱ ψυχαὶ τῶν βαρβάρων Εὐρωπαϊῶν, οἵτινες ἐπέρασαν διὰ τῆς μαχαίρας τοσαύτας χιλιάδας πτωχῶν Ἰνδῶν διὰ τὸ πολυτίμον τοῦτο μέταλλον. — Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα πρὸς τὸ παρόν.

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΘ.

[Συνέχ. ἀπ. Σελ. 126 Ἀριθμ. 16]

Ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ὑπάρχει ἀξιολύπητος τις πόλις τὴν ὁποίαν δὲν τολμᾶσι ν' ἀναφέρωσι. Τὰ κριτήρια τῆς μιαρᾶς ταύτης πόλεως παριστάνονται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ῥαββίνων, εἰς δίδοντα τὰς ἀποφάσεις μᾶλλον γελοιώδεις ἢ δικαίας. — Χωρικός τις ἔκοψε τὸ οὖς τοῦ ὄνου ἐνὸς τῶν γειτόνων του· ὁ κύριος τοῦ ὄνου ἀνεφέρθη εἰς τὸ κριτήριον, καὶ οἱ δικασταὶ διετάξαν τὸ ζῶον νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ βλάψαντος αὐτὸ, μέχρις οὗ ν' αὐξηθῇ τὸ οὖς του, καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν κύριόν του εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ πρότερον κατάστασιν. Ὅτε ἐπλήγονετό τις ἢ ἐκτυπᾶτο, ἦτον ὑπόχρεως νὰ ἱκανοποιῇ τὸν ὅστις τὸν ἐπλήγονεν ἀναλόγως τοῦ αἵματος τὸ ὅποῖον τοῦ ἐπῆ-
ρεν. Ὁ ἄρχων Ἐλεάζαρ μόλις φθάσας εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως ταύτης ἐπληγώθη, καὶ ὁ κριτὴς διετάξε νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος. Ὁ Ἐλεάζαρ λαβὼν εὐθὺς λίθον τινὰ τὸν ῥίπτει κατὰ πρόσωπον τοῦ κριτοῦ καὶ τὸν πληγόνει σκληρῶς. Ἄδς. εἶπεν, εἰς τοῦτον ὅστις μ' ἐκτύπησεν ὅ,τι χρεωθεῖς εἰς ἐμὲ ὁ ὅποιος σὲ ἐκτύπησα. — Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὑπῆρχε γέφυρά τις τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατό τις νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ δικαίωμα τῆς διόδου, καὶ ὅσοι, διὰ ν' ἀποφυγῶσι τοῦτο ἐπροσπάθουν νὰ περάσωσιν, εἴτε κολυμβῶντες, εἴτε ἄλλως πως, ἐπλήρονον τὰ διπλά. Ὅτε ἤρχετο ξένος τις ἐπαίτης, ἕκαστος πολίτης τὸν εἶδεν ἐν νόμισμα, ἐφ' οὗ ἦτον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου, ἀλλὰ μήτε νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ ἤθελον, μήτε νὰ τὸν πωλήσωσι καὶ μίαν ζωοτροφίαν, καὶ ὅτε ἀπέθνη-

σκε τῆς πείνας, ἕκαστος ἤρχετο εἰς τὸ πτώμα του καὶ ἀνελάμβανε τὰ χρήματά του.

Καταδικαζόμενοι πανταχόθεν οἱ Ἰουδαῖοι, περιπλανώμενοι τῆδε κακείσε, πολλάκις καταδικαζόμενοι ἄκριτως εἰς θάνατον, καὶ πάσχοντες μυρία ὑπὸ τὸν σκληρὸν ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων, ἄλλην ἱκανοποίησιν δὲν ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσιν εἰμὴ νὰ τρέφονται μὲ τὰς ἐλπίδας μελλούσης εὐδαιμονίας. Εἰς τὰ συγγράματά των πάντοτε εὐαρεστοῦνται νὰ βυθίζωσι τοὺς ἐχθροὺς των εἰς τὰ βαθυτάτα τῆς κολάσεως, καὶ νὰ ἐφενύσκωσιν ἀπιστεύτους καταδικὰς δι' αὐτούς. Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ μέλλουσιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον νὰ λάμπωσι μὲ λάμπην ἀνήκουστον, καὶ ν' ἀπολαύωσιν ὅσα δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἀγαθά. Μετὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν μάλιστα μέλλει νὰ γίνῃ μεγαλοπρεπὲς συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἱεὺς Λεβιάθαν καὶ ὁ βοῦς Βεχεμὸθ, γιγαντώδη ὄντα καθ' ὅλην τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὑπερβολὴν, θέλουσι προσφερθῆν εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν δώδεκα φυλῶν, καὶ ὅπισθεν τῆς καθέδρας του ἕκαστος Ἐβραῖος θέλει ἔχει δέκα τέσσαρας χιλιάδας τετρακοσίους ἐθνικοὺς διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῶσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὅλα τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὸ Ταλμούθ, αἰῶνας τινὰς ἐθεωρήθησαν ἕως ἄρθρα πίστεως. “ Ἄν οἱ διδάσκαλοι σὲ λέγωσιν ὅτι ἡ δεξιὰ σου χεὶρ εἶναι ἢ ἀριστερά, καὶ ἡ ἀριστερά σου ὅτι εἶναι ἡ δεξιὰ, πρέπει νὰ τὸ πιστεύσῃς.” Βεβαίωθ' εἰς ἐκ τῶν Ῥαββίνων. “ Ὁ ἴδιος Θεὸς ἀναγινώσκει τὸ Ταλμούθ καὶ ὑπακούει εἰς τὰς διατάξεις του” λέγει ὁ Ῥαββῖνος Ἰούδας Σχαύρας. Ἀκολουθῶν δὲ τὸν συναδελφόν του καὶ ὁ Ῥαββῖνος Μανασσῆς Ζάρφης προσθέτει ὅτι ὁ Ὑψίστος ἀπερόνει ἐννέα ὥρας τὴν ἡμέραν εἰς τὴν μελέτην τοῦ Ταλμούθ, καὶ δίδει μόνον τρεῖς εἰς τὴν τῶν Γραφῶν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ Ἀριθ. 16. Σελ. 124. στίχ. 8 ἔξαιεπτ. τὸ τ ο υ
Στ. 10 γρ. ἐνθουσιασμών των.—Ἀριθμ. 17 Σελ. 144 Στ. 20 ἔξαι.
τὸ εἰ ναι.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ.

Επιφανεια εις τετραγ. Μίλ.	Οίκισμός.	Εισόδημ. εις Φράγκ.	Στρατεύματ.
.. Χίβια	110,000	800,000	100,000 π.
.. Χοκάν	58,000	1,000,000	100,000 π.
'Ιμαμάτον 'Υμεν	40,000	2,500,000.	5,000
Μακκάτα (*)	39,000	1,600,000,	2,500
'Εναι δυνάμ.			
Βρετανικ. 'Ασία η	849,650	114,430,000	—
'Αγγλοϊνδικ. αυτοκρατ.		—	—
'Επικρατ. τῆς 'Αγγλικ.	349,000	80,500,000	527,236,000,
Τιμαρωτ. χῆραι τῆς 'Αγγλ.	485,000	32,800,000	—
'Εταιρίας			
Βασ. Αἰδεραβὰδ ἢ			
Νιδζάμ	72,000	10,000,000	48,000,000
Ναγποὺρ ἢ Βουνσλά.	53,000	3,000,000	14,000,000
Μαϊσσούρ	20,000	3,000,000	27,000,000
'Αυδῶχ	15,000	3,000,000	45,000,000
Βαρδα ἢ Γουϊκοβέρ.	13,600	2,000,000	18,000,000
(*) Ἐμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐν 'Αφρικ. κτήσεων.			

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ.

(Κ α τὰ Βάλβι ν).

Επιφάνεια εις τετραγ. Μίλ.	Οίκισμός.	Εισόδημ. εις Φράγκ.	Στρατεύματ.
'Επιφάνεια εις τετραγ. Μίλ.			
'Ασιατικαὶ δυνάμεις.			
Κινεσικὴ Αὐτοκρ.	4,070,000,	170,000,000,	914,000
'Ιαπωνικὴ αὐτοκρ	180,000,	25,000,000,	120,000.
Αὐτοκρ. τοῦ 'Αννάμ	210,000,	12,000,000,	90,000
Βασιλ. Σιάμ	152,000,	3,600,000	30,000
Βιρμανικ. αὐτοκρ.	153,000*	3,700,000	35,000
Βασιλ. Σινδία	29,760	4,000,000	20,000
— Νεπάλ	40,000	2,500,000	13,000,000
'Ομοσπονδία τῶν Σείκ.	130,000	8,000,000	60,000
Αὐθεντία Σινδῦ	40,000	1,000,000	50,000 π.
Βασίλειον Καβούλ	110,100	4,200,000	150,000 π.
'Ομοσπ τῶν Βελούδσχ.	110,000	2,000,000	150,000
Βασιλ. 'Εράτ.	50,000	1,500,000	8,000
Βασιλ. Πεοσίας ἢ 'Ιράν	338,000	9,000,000	80,000
Χανάτον Βουχάρας	60,000	2,500,000	25,000

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ. ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ.

Επιφάνεια εἰς τετράγ. Μίλ.	Οἰκισμός.	Εἰσοδήμ. εἰς Φράγκ.	Στρατεύματα.
Ινδία ἢ Ὀλκάρ.	8,600	19,000,000	34,000
Σαταράχ.	8,200	4,400,000	4,000
Τραϊγκόρ.	5,800	7,800,000	11,000
N. Κεϋλάν (*)	10,600	—	—
Τουρκ. Ἀσία, (†)	556,000	—	—
Ῥωσ. Ἀσία	40,100,000	—	—
Πορτογάλ. Ἀσία	3,7000	—	—
Γαλλικὴ Ἀσία	400	—	—
Δανικ. Ἀσ.	70	—	—

(*) Ἐκκρομῆς τῶν Ἀγγλων. (†) Μετὰ τῶν ἐν Ἀράβ. κτήσεις.